

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. V.**, zastoupený Mgr. Eliškou Flídrovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-P07-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2019, č. j. 4 Az 79/2017 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu.

[2] Žalobce je občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním Svědek Jehovův, respektive chce se jím stát, bez politické příslušnosti i konkrétního politického přesvědčení. Je svobodný, má dceru, která žije s matkou v Ivanofrankivské oblasti. On sám ve vlasti naposledy bydlel také v Ivanofrankivské oblasti. Do České republiky přijel dne 17. 12. 2016 autobusem přes Polsko. O mezinárodní ochranu žalobce požádal, protože žádal o vízum za účelem strpění a čekal na něj, pak vycestoval do vlasti, žádné vyrozumění však nedostal, a proto opět přijel do České republiky. Žalobce stále trpí následky válečného zranění a obává se, že v případě návratu bude muset opětovně narukovat a bude opět poslán do oblasti bojů. Tomu brání jak jeho svědomí, tak i špatný zdravotní stav. Navíc nedostal ani zaplacenou za poslední měsíce služby a zranění. Dle dopisu Ministerstva obrany Ukrajiny prý svévolně opustil stanoviště jednotky a má se vrátit. V České republice žije jeho matka a mladší bratr, na Ukrajinu se bojí vrátit, neboť je tam po něm vyhlášeno pátrání z důvodu svévolného odchodu z armády.

[3] Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobce nebyl a není pronásledován z důvodu svého náboženského přesvědčení, rovněž služba v armádě a nasazení do válečných operací nejsou důvodem pro udělení azylu.

V tomto směru odkázal především na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017 – 33, a v souvislosti s ním na všechna předcházející rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vztahující se k této problematice. Městský soud měl za to, že nejsou splněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany. Pouhé trestní stíhání za dezerci nelze označit za mučení ani kruté, nelidské či ponižující zacházení, stejně tak nelze považovat za relevantní riziko nasazení do bojových operací, jiné konkrétní obavy žalobce neuvedl. Navíc, pokud jde o Svědky Jehovovy, mohou podle Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra právě vyznavači této víry vojenskou službu odmítnout, přičemž soudy reálně toto právo chrání. Žalobcovým specifikem oproti jiným žadatelům, kteří odmítají výkon vojenské služby, je uzavření smlouvy, v níž se zavázal konat službu v armádě ve vymezeném období, přičemž již tehdy věděl, že tato smlouva může být s ohledem na okolnosti jednostranně prodloužena. Dopis Ministerstva obrany Ukrajiny ze dne 27. 12. 2016, o němž se žalobce zmiňoval, obsahuje poučení o možnosti podat proti rozhodnutí o prodloužení vojenské služby opravný prostředek, a to nadřízenému orgánu, anebo přímo soudu. Této možnosti žalobce nevyužil. Rozhodnutí žalovaného tak soud vyhodnotil jako po všech stránkách zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel se oficiálně stal členem církve Svědků Jehovových dne 28. 7. 2018. Násilí a účast v boji jsou s jeho nynějším přesvědčením naprosto neslučitelné. Výhrada svědomí je legitimním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž tuto výhradu uváděl stěžovatel od počátku řízení. Žalovaný ani městský soud tuto výhradu řádně neposoudili. Kromě uvedeného jsou splněny i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a zákona o azylu, eventuálně humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v nutnosti judikovat otázku, zda výhrada svědomí jako relevantní důvod pro odmítnutí vstupu do armády, za situace, kdy příslušný stát tento důvod neuznává a osobě, jež výhradu svědomí uplatňuje, v něm hrozí odnětí svobody, nedobrovolná účast ve válečném konfliktu, nebo dokonce kruté a ponižující zacházení, zakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městského soudu k dalšímu řízení.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení věcných námitek obsažených v kasační stížnosti, musel zodpovědět otázku její přijatelnosti.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

pokračování

[10] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti v nutnosti zabývat se právní otázkou, která je uvedena pod bodem 5 tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud však jeho názor nesdílí. Městský soud se k okolnostem stěžovatelova opuštění Ukrajiny i k jím uváděné výhradě svědomí (na rozdíl od tvrzení uvedeného v kasační stížnosti) vyjádřil velmi podrobně, a to i z toho hlediska, jak se k odmítnutí vojenské služby z důvodu příslušnosti k církvi Svědkové Jehovovi tato země staví, a poukázal taktéž i na právní prostředky, které právní řád Ukrajiny k ochraně práv občanů zakotvuje. O těch byl stěžovatel dokonce i poučen, avšak nevyužil je. Sám stěžovatel pak uvádí, že členem této církve se stal až v červenci roku 2018, tedy více než rok a půl poté, co zemi původu opustil. Uvádí-li tedy nyní, že je zapotřebí judikovat k otázce výhrady svědomí za situace, kdy příslušný stát takovouto výhradu neuznává a odpírači vojenské služby hrozí věznění či nelidské nebo ponižující zacházení, pak je nutno konstatovat, že se Nejvyšší správní soud nemůže uvedenou otázkou zabývat, neboť tato otázka nemá oporu ve skutkovém příběhu projednávané věci. Jiné důvody přijatelnosti soud ve věci nenašel.

[11] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu